

[Gottschalck-Hansen.]

Det var for ikke at overdrive og gøre billedet fordrejet, at jeg nævnte dette tal sammenholdt med den kendsgerning, at der i dag er ca. 18.000 studerende ved Københavns universitet. Jeg vil altså blot med disse ord understrege det grelle forhold, som vi fra alle sider er enige om eksisterer.

Hr. Morten Lange mente endvidere, at jeg skulle have udtalt, at studietiden skulle nedsættes til det halve. Det har jeg overhovedet ikke sagt ét eneste ord om. Jeg har talt om en nedsættelse, men da slet ikke af den størrelsesorden, som professoren, undskyld, det ærede medlem, her giver udtryk for. Det, jeg har gjort, er faktisk at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, som hr. Morten Lange selvfølgelig kender, og hvor der på side 3 står, at hvis man arbejder med en gennemsnitlig studietid på mellem 6 og 6½ år, ja, så må man regne med et behov for studiepladser på mellem 27.000 og 30.000 i løbet af 1980'erne. Hvis gennemsnitstiden derimod bliver 5 år, vil der kun være et behov på 22.500 studiepladser. I øvrigt er der jo ingen tvivl om, at hvis man foretager en sådan studieændring, vil noget af frafaldsprocenten blive væsentlig formindsket, og det er alle vel interesseret i. Jeg skal dog ikke gå ind på en strukturdebat på nuværende tidspunkt, blot pege på, at jeg synes, det er relevant tale, denne tale om en ændring af studiet. Jeg forstår meget vel, at hr. Morten Lange ikke er særlig begejstret for et universitets-, ja, undskyld, jeg bruger ordet, kanslerembede; det berøver ham jo visse muligheder, som ellers måtte eksistere.

Jeg var derimod glad for, at tanken — altså ikke kansleren, men selve tanken — mødte forståelse og velvilje både hos ministeren og hos flere af de ærede ordførere. Undervisningsministeren indledte med at sige, med det smil, som vi kender, venligt og vennesælt, at vi formentlig har den samme regering om nogle år, men at det alligevel er vigtigt, at vi trækker på samme hammel, vil det samme, for man kan jo ikke vide det. Nej, det kan man ikke vide, det er en trossag, og det er altså mit område, og jeg tror det ikke, hr. minister, men derfor er jeg lige interesseret i, at vi alligevel løser denne opgave i fællesskab.

Jeg vil gerne takke undervisningsmini-

steren for det referat, der blev givet af arbejdskonferencen, og jeg vil også takke for tilsagnet om, at vi i udvalget kan drøfte det ømtålige problem om de lærdes forpligtelser med hensyn til undervisningstimer. Jeg erkender, at det er et ømtåligt problem, men man kan ikke skubbe det fra sig, derom er vi enige.

Når undervisningsministeren siger, at ingen har peget på eksplosionen i udviklingen, synes jeg ikke det er helt rigtigt. Hvorfor ville Viggo Kampmann i 1957 som finansminister have nedsat den kommission, han nedsatte, der afgav betænkning i juli 1958? Hvorfor har regeringens økonomiudvalg i 1960 nedsat en tilsvarende kommission, der afgav betænkning den 27. oktober 1961? Det har man selvsagt gjort, fordi man følte, der var noget, der pressede på. Det kan ikke overrumple os i den grad, at tilgangen af studerende ungdom er blevet stor; man kan jo aflæse det af tilgangen til gymnasierne. Jeg synes ikke, vi kan komme med denne forklaring på det. Og når ministeren peger på pengene, vil jeg gerne gentage, hvad jeg har sagt i adskillige situationer over for ministeren: der har ikke været en eneste situation, hvor ministeren er gået tomhændet fra finansudvalget, når han kom og anmodede om penge til et eller andet universitetsformål, ikke én. Vi har altid været parat, og partierne, mig bekendt alle partier, har været fuldt og helt indforstået med den store og afgørende betydning, det har, at man investerer i uddannelse, i forskning og i viden-skab. Det er jo, når ministeren taler om pengene, blevet en tvangstanke hos ministeren, at stigningstakten for statens budget ikke må overstige stigningstakten for nationalproduktet. Hvad ligger der i de ord om stigningstakten? Jeg forstod på undervisningsministeren, at han så fjernsyns-sendelsen i går, og jeg troede, der var kastet tre skovfulde jord på den debat; jeg troede i og for sig, at den var overstået, men nu er den altså opstået fra de døde, og jeg vil gerne sige, at disse 700 mill. kr., dette spøgelse, dette fantasifoster, er på en eller anden mærkelig måde født i hr. K. B. Andersens sjæl og sind, og det kan han ikke frigøre sig for; det kalder man en tvangstanke, det er noget psykisk, det er noget, man skal helbredes for.